

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lipca 2015 r.,
sprawy **T. W.**
skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 23 września 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 3 marca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego T. W.**

UZASADNIENIE

Jako jeden ze współoskarżonych w sprawie II K .../13, T. W. wyrokiem z dnia 3 marca 2014 r., został uznany przez Sąd Rejonowy w T. winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, za orzeczono wobec niego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

We wniesionej apelacji obrońca podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności twierdząc, że prawidłowa ocena zachowania oskarżonego, a więc złożenie przez niego obszernych wyjaśnień, przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów, popełnienie większości z nich w formie stadialnej pomocnictwa (Sąd mógł na podstawie art. 19

§ 2 k.k. zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary), ujawnienie przez niego istotnych okoliczności dotyczących popełnionych czynów, a także okoliczności popełnionych przestępstw m.in. przez J. U. i S. Z., powinny skutkować zastosowaniem przez Sąd nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzeniem jej z warunkowym zawieszeniem wykonania. Nadto obrońca, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 374 k.p.k., a contrario, polegającego na tym, iż T. W. uniemożliwione zostało wejście na rozprawę w dniu 25 lutego 2014 r. w Areszcie Śledczym w [...], pomimo pouczenia go o prawie do uczestniczenia w niej na wcześniejszym terminie rozprawy.

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 23 września 2014 r., po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego T. W., zmienił zaskarżone orzeczenie i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji obrońca skazanego, na podstawie art. 523 oraz 526 § 1 k.p.k., wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 175 k.p.k. oraz art. 374 k.p.k. a contrario poprzez uniemożliwienie oskarżonemu T. W. wzięcie udziału w rozprawie w dniu 25 lutego 2014 r., która odbyła się w Areszcie Śledczym, a tym samym pozbawiono go możliwości składania wyjaśnień co do każdego przeprowadzonego dowodu, co gwarantuje oskarżonemu polski proces karny, rażące naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., tzn. poprzez uniemożliwienie złożenia wyjaśnień przez oskarżonego organ orzekający nie oparł wyroku na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów (brak końcowych wyjaśnień oskarżonego, które chciał złożyć w dniu 14 lutego 2014 r.). Wyżej wymienione braki powodują, iż Sąd wydał orzeczenie opierając się na niepełnym materiale dowodowym, a prawa oskarżonego zostały rażąco naruszone.” W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazanego i „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.”

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, bądź zaistnienia bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia przewidzianej w art. 439 § 1 k.p.k.

Z analizy akt sprawy wynika, iż T. W. na rozprawie głównej przed Sądem Rejonowym w T. w dniu 10 czerwca 2013 r. został pouczone o treści art. 175 k.p.k., wyjaśnił, iż odpis aktu oskarżenia otrzymał, treść zarzutu i pouczenia zrozumiał, przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów, ale odmówił składania wyjaśnień. Z uwagi na odmowę złożenia wyjaśnień przez oskarżonego Sąd na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. odczytał jego wyjaśnienia z k. 62 - 68, k. 103, k. 108 - 111, k. 129-130, k. 814-817, k. 922-925. Po ich odczytaniu oskarżony oświadczył, iż podtrzymuje treść odczytanych mu wyjaśnień i nie chce odpowiadać na żadne pytania (k. 1154v-1155, tom VI).

Na kolejne terminy rozpraw oskarżony T. W. nie stawiał się, ale każdorazowo Sąd powiadamiał go o następnym terminie rozpoznania sprawy. W dniu 7 lutego 2014 r. oskarżony stawiał się na rozprawę (k. 1501, tom VIII). Z uwagi na niestawiennictwo współoskarżonego w sprawie J. U., który nie został doprowadzony z Aresztu Śledczego z uwagi na zły stan zdrowia, Sąd odroczył rozprawę do dnia 25 lutego 2014 r., godz. 9.00, sala rozpraw Aresztu Śledczego w [...]. Oskarżeni obecni na rozprawie, w tym T. W., zostali o terminie i miejscu kolejnej rozprawy powiadomieni i nie wnosili o wysłanie wezwania. Pouczono ich także o skutkach niestawiennictwa (k. 1501v, tom VIII).

W dniu 25 lutego 2014 r. rozprawa w sprawie II K .../13 odbyła się w sali rozpraw (posiedzeń) Aresztu Śledczego. Na rozprawę został doprowadzony z Aresztu Śledczego oskarżony J. U., nie stawili się natomiast pozostali oskarżeni, w

tym T. W. Sąd postanowił, na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. prowadzić rozprawę odroczoną w dalszym ciągu oraz na podstawie art. 376 § 2 k.p.k. prowadzić ją pod nieobecność pozostałych oskarżonych, w tym T. W., którzy złożyli wyjaśnienia w sprawie i zawiadomieni o terminie odroczonej rozprawy nie stawili się na nią bez usprawiedliwienia (k. 1522-1522v, tom VIII).

Mając powyższe na uwadze nie sposób zgodzić się z argumentami zawartymi w kasacji obrońcy skazanego T. W. Sąd w żaden sposób nie naruszył zasad procedowania. Każdorazowo skazany T. W. był zawiadamiany o kolejnych terminach rozpraw ustnie, o ile brał w nich udział, a w sytuacji jego nieobecności na rozprawie, powiadamiany był przez Sąd wezwaniem. Nadto wskazać należy, iż o możliwości udziału m.in. skazanego T. W. w rozprawie na terenie Aresztu Śledczego zostały poinformowane władze Aresztu, którym przekazano dane osobowe skazanego i poinformowano administrację o możliwości jego stawiennictwa oraz konieczności wpuszczenia go na salę posiedzeń (k.1511-1512, tom VIII).

Zauważyć również należy, że kwestia podnoszona w kasacji była przedmiotem zarzutu apelacyjnego, do którego Sąd odwoławczy odniósł się na stronie 23 uzasadnienia swojego orzeczenia. Okoliczność ta nie stanowiłaby przeszkody uniemożliwiającej ponowienie tego zarzutu w kasacji, wszak w grę wchodziłoby nie „zwykłe” naruszenie procedury, lecz bezwzględny powód uchylenia orzeczenia, przewidziany w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., który brany jest pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Rzecz jednak w tym, że owo kwalifikowane naruszenie prawa musi mieć charakter rzeczywisty. Tymczasem skarżący nie wykazał, a nawet nie próbował wykazać, że skazany rzeczywiście miał zamiar wzięcia udziału w rozprawie przeprowadzanej w Areszcie Śledczym, lecz realizację tego zamiaru mu uniemożliwiono, np. poprzez niewpuszczenie go do Aresztu. Skorzystanie przez Sąd pierwszej instancji z instytucji przewidzianej w art. 376 § 2 k.p.k. nie stanowiło w świetle powyższych okoliczności naruszenia prawa procesowego, w szczególności nie naruszało prawa oskarżonego do obrony oraz uczestniczenia w rozprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

